

УДК 343.13(477)

DOI <https://doi.org/10.32782/2311-8040/2024-3-12>**Перетятко Марія Анатоліївна,**

аспірант кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету № 1
Інституту з підготовки фахівців для підрозділів Національної поліції,
Львівський державний університет внутрішніх справ,
вулиця Городоцька, 26, Львів, 79000, Україна
ORCID: <https://orcid.org/0009-0002-0248-5059>

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРИ НАДАННІ ДОЗВОЛУ НА ПРОВЕДЕННЯ КОНТРОЛЮ ЗА ВЧИНЕННЯМ ЗЛОЧИНУ

Анотація. Актуальність теми наукового дослідження визначається підвищеним запитом українського суспільства на дієве правосуддя, з тим, щоб кожен, хто в умовах війни вчиняє злочин, поніс за це справедливе покарання, що, в свою чергу, неможливо забезпечити без належного процесуального оформлення доказів, якими обґрунтовується винуватість правопорушника.

Так, загальні, без чіткої регламентації формулювання щодо процесуального оформлення негласних слідчих (розшукових) дій (далі – НСРД), відсутність визначеної процедури надання дозволу, проведення та використання їх результатів, детермінують визнання отриманої інформації такою, що здобута внаслідок істотного порушення прав та свобод людини та являється в подальшому недопустимим доказом.

Стаття присвячена практичним проблемним питанням, які виникають у прокурора при наданні дозволу на проведення одного із найбільш дієвих та розповсюджених видів негласних слідчих (розшукових) дій в умовах сьогодення, передбаченого статтею 271 КПК України, а саме контролю за вчиненням злочину.

Проаналізовано судові рішення Верховного Суду щодо визнання доказів, отриманих в результаті проведення НСРД, такими, що не відповідають вимогам кримінального процесуального законодавства. Зокрема, дослідивши судову практику щодо визнання недопустимими доказів, які були здобуті під час досудового розслідування із істотним порушенням КПК України, отриманих під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, а саме причини і передумови, які сприяли цьому, запропоновано закріпити в КПК України вичерпний перелік підстав, якими повинен керуватись прокурор при наданні дозволу на проведення контролю за вчиненням злочину, зазначивши при цьому з яких офіційних джерел повинна отримуватись інформація щодо відсутності провокації на вчинення злочину; застосування спеціальних імітаційних засобів; відомості про особу (осіб), місце або річ, щодо яких проводиться негласна слідча (розшукова) дія; початок, тривалість і мету негласної слідчої (розшукової) дії; відомості про особу (осіб), яка буде проводити негласну слідчу (розшукову) дію.

Також запропоновано альтернативний варіант отримання дозволу на проведення контролю за вчиненням злочину при взятті комплексу НСРД щодо однієї особи від слідчого судді.

Ключові слова: негласні слідчі (розшукові) дії, кримінальне правопорушення, досудове розслідування, прокурор, правосуддя, докази, рішення, кримінальне провадження.

Peretiatko Maria. PROBLEMATIC ISSUES WHEN GRANTING A PERMIT TO MONITOR THE COMMISSION OF A CRIME

Abstract. The relevance of the topic of scientific research is determined by the increased demand of Ukrainian society for effective justice, so that everyone who commits a crime in the conditions of war should suffer a fair punishment for it, which, in turn, cannot be ensured without proper procedural processing of the evidence that substantiates the guilt of the offender.

Thus, the general, without clear regulation of the wording regarding the procedural registration of secret investigative (search) actions, the absence of a defined procedure for carrying out and using their results, determine the recognition of the obtained information as obtained as a result of a significant violation of human rights and freedoms and is subsequently inadmissible evidence.

The article is devoted to practical problematic issues that arise for the prosecutor when granting permission to conduct one of the most effective and widespread types of covert investigative (search) actions in today's conditions, provided for in Article 271 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, namely control over the commission of a crime.

The judicial decisions of the Supreme Court regarding the recognition of evidence obtained as a result of the covert investigative (search) actions as not meeting the requirements of the criminal procedural legislation have been analyzed. In particular, after examining the judicial practice regarding the recognition of inadmissibility of evidence that was obtained during a pre-trial investigation with a significant violation of the Code of Criminal Procedure of Ukraine, obtained during the conduct of undercover investigative (search) actions, namely the reasons and prerequisites that contributed to this, it is proposed to enshrine in the Code of Criminal Procedure of Ukraine an exhaustive a list of the grounds that the prosecutor should be guided by when granting permission to monitor the commission of a crime, noting at the same time from which official sources information should be obtained regarding the absence of provocation to commit a crime; use of special simulation tools; information about the person (persons), place or thing, in respect of which an undercover investigative (search) action will be conducted; the beginning, duration and purpose of the secret investigative (search) action; information about the person (persons) who will conduct an undercover investigative (search) action.

An alternative option for obtaining a permit for control over the commission of a crime when taking a complex of covert investigative (search) actions for one person from an investigating judge is also proposed.

Key words: *undercover investigative (search) actions, criminal offense, pre-trial investigation, prosecutor, justice, evidence, decision, criminal proceedings.*

Вступ. В умовах сьогодення, до боротьби із корупцією в Україні прикута увага не лише наших громадян, але й світової спільноти зокрема, міжнародних партнерів, які допомагають українському народові вести нелегку боротьбу із ворогом. Актуальним залишається питання документування злочинної діяльності, пов'язаної із корупцією. Важливим інструментом у справі боротьби із кримінальними правопорушеннями у сфері корупції є визначені кримінальним процесуальним законодавством негласні слідчі (розшукові) дії, зокрема, контроль за вчиненням злочину. Дослідженням проблематики контролю за вчиненням злочину як різновиду негласних слідчих (розшукових) дій займалися вітчизняні науковці, Погорецький М. А., Комашко В. В., Баганець О. В., Суворова Р. В., Грібов Л. М. та інші. Не зважаючи на гостру потребу у виробленні однакового підходу до способів та методів проведення вказаної категорії негласних слідчих (розшукових) дій, а також оцінки отриманих внаслідок цього доказів, існує чимала кількість досить суперечливої та неоднозначної судової практики з даного приводу.

Матеріали та методи. Методологічну основу дослідження складають загальнонаукові та спеціально-юридичні методи. Одним із провідних методів, який буде застосовано у дослідженні, є герменевтичний, який буде застосовуватись для з'ясування змісту положень Кримінального процесуального кодексу

України, та статистичний, що буде застосовуватись під час опрацювання матеріалів судової практики. Цей підхід забезпечить комплексний аналіз предмету дослідження.

Результати. Статтею 246 КПК України регламентовано, що тільки прокурор може прийняти рішення про проведення такої НСРД, як контроль за вчиненням злочину, у той час, як більшість із запропонованих КПК України видів НСРД, в нормальних умовах та як правило, проводяться на підставі ухвали слідчого судді апеляційного суду за клопотанням слідчого, погодженого прокурором, або ж прокурора.

Наведена норма покладає обов'язок прийняття процесуального рішення про проведення контролю за вчиненням злочину виключно на прокурора.

Окрім загальних вимог щодо неможливості отримати відомості про кримінальне правопорушення та особу, яка його вчинила, в інший спосіб, а також щодо можливості надання дозволу на її проведення виключно у кримінальних провадженнях щодо тяжких або особливо тяжких злочинів, на прокурора також покладено додаткові обов'язки при прийнятті рішення про проведення контролю за вчиненням злочину.

Вимоги до рішення (постанови) прокурора та підстав для його прийняття, які визначені статтею 251 КПК України, не є тотожними вимогам до ухвали слідчого судді, що регламентовані ст. 248 КПК України, зокрема, це

стосується обов'язку слідчого судді отримати від прокурора, слідчого відомості про наявність достатніх підстав вважати, що вчинене кримінальне правопорушення відповідної тяжкості; під час проведення НСРД можуть бути отримані докази, які самостійно або в сукупності з іншими доказами можуть мати суттєве значення для з'ясування обставин кримінального правопорушення або встановлення осіб, які вчинили кримінальне правопорушення [1].

Прокурор у своєму рішенні про проведення контролю за вчиненням злочину, крім відомостей, передбачених статтею 251 КПК України, зобов'язаний: 1) викласти обставини, які свідчать про відсутність під час НСРД провокування особи на вчинення злочину; 2) зазначити про застосування спеціальних імітаційних засобів.

Процесуальне рішення прокурора у формі постанови про проведення контролю за вчиненням злочину, крім зазначених вище вимог, також повинне відповідати загальним вимогам до цього документа, визначеним статтею 110 КПК України.

Разом з тим, саме завдяки відсутності чіткого процесуального формулювання, аналіз вітчизняної судової практики свідчить про факти визнання доказів, отриманих в результаті проведення НСРД – контролю за вчиненням злочину, недопустимими через помилки, допущені прокурором при оформленні його процесуального рішення.

Так, у Постанові від 07.10.2020 Касаційний кримінальний суд у складі Верховного Суду (справа № 628/3400/15) зазначає, що всупереч вимогам КПК України, прокурором не прийнято необхідного процесуального рішення у формі постанови, яким надано дозвіл на проведення НСРД – контролю за вчиненням злочину. Натомість, у матеріалах кримінального провадження міститься лише доручення прокурора, надане оперативному підрозділу, внаслідок чого, усі здобуті докази внаслідок проведення НСРД визнані судом недопустимими [2].

Із вказаного вбачається, що на практиці трапляються випадки неприйняття прокуро-

ром відповідного передбаченого КПК України процесуального рішення, яке дає підстави для проведення НСРД у формі контролю за вчиненням злочину.

Крім того, під час досудового розслідування виникають випадки невірної кваліфікації кримінального правопорушення, що має наслідком визнання доказів недопустимими через недотримання вимог щодо тяжкості злочину при наданні дозволу на проведення НСРД у формі контролю за вчиненням злочину. Так, у Постанові від 07.06.2018 Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду (справа № 604/1071/14-к), зазначено, що всупереч вимогам ст. 246 КПК України, НСРД у вказаному кримінальному провадженні проводилось із порушенням вимог щодо тяжкості злочину, зокрема, у день реєстрації кримінального провадження, правову кваліфікацію правопорушення змінено із ч. 3 на ч. 1 ст. 368 КК України, що стало підставою для подальшого визнання НСРД недопустимими доказами [3].

Такі ж правові висновки містяться у Постанові Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 01.12.2020 (справа № 750/9145/18), в якій зазначено, що до ЄРДР, внесено відомості про більш тяжкий злочин лише з метою отримання дозволу на проведення НСРД [4].

Проблемним питанням також залишається виклад у постанові прокурора про проведення контролю за вчиненням злочину передбачених КПК України вимог для аргументації обставин, що свідчать про відсутність під час НСРД провокування особи на вчинення злочину.

У Постанові від 22.11.2018 Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду (Справа № 263/6618/15-к) зазначено, що процесуальний документ, яким надано дозвіл на проведення НСРД – контролю за вчиненням злочину, зокрема, постанова прокурора, всупереч вимогам КПК України, не містить викладу обставин, що свідчать про відсутність провокування особи на вчинення злочину, а саме – збуту наркотичних засобів. Внаслідок вказаних порушень результати НСРД визнані судом недопустимими доказами [5].

Аналогічний правовий висновок міститься у Постанові від 01.07.2020 Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду (справа № 643/10749/14-к), в якій зазначено, що згідно п. 1 ч. 7 ст. 271 КПК України прокурор, приймаючи рішення про проведення контролю за вчиненням злочину, повинен викласти обставини, які свідчать про відсутність під час негласної слідчої (розшукової) дії провокування особи на вчинення злочину. В той же час, відповідно до матеріалів кримінального провадження, в своїй постанові прокурор не спростовує факту провокації кримінального правопорушення, а зазначає лише ту обставину, що злочин, передбачений ч. 2 ст. 307 КК України неможливо задокументувати іншим шляхом, аніж проведенням оперативної закупівлі особливо небезпечного наркотичного засобу [6].

У той же час, КПК України чітко не встановлено, на підставі якої інформації чи з яких джерел прокурор має отримати відомості про вчинене кримінальне правопорушення та про особу (осіб), місце або річ, щодо яких проводиться НСРД, а також відомостей про особу (осіб), яка буде проводити НСРД.

На практиці та зазвичай, контроль за вчиненням злочину проводиться у комплексі із іншими НСРД, найчастіше це: аудіо-, відео-контроль особи, місця; зняття інформації з електронних комунікаційних мереж; спостереження за особою, річчю або місцем, а також інших НСРД. Вказане також окремо регламентовано ч. 8 ст. 271 КПК України, відповідно до якої, якщо при проведенні контролю за вчиненням злочину виникає необхідність тимчасового обмеження конституційних прав особи, воно має здійснюватися в межах, які допускаються Конституцією України, на підставі рішення слідчого судді згідно з вимогами КПК України.

З наведеного вище випливає, що контроль за вчиненням злочину є окремою слідчою дією, однак, за своєю природою та здебільшого на практиці проводиться в комплексі із іншими НСРД та на підставі інформації, здобутої під час проведення досудового розслідування та при прийнятті рішень про проведення інших НСРД.

Нерідко зафіксувати відомості про злочин лише за допомогою проведення контролю за його вчиненням неможливо, оскільки необхідно застосовувати спеціальні технічні засоби негласної фіксації інформації, для використання яких необхідно отримати дозвіл на проведення інших видів НСРД.

Із судової практики вбачається, що контроль за вчиненням злочину у формі спеціального слідчого експерименту проводиться на підставі постанови прокурора і є самостійною НСРД, що не виключає одночасного проведення інших НСРД, зокрема аудіо-, відео-контролю особи або місця.

Переважно інформація, яку використовує прокурор при прийнятті рішення про проведення контролю за вчиненням злочину, здобута оперативним підрозділом під час реалізації ним повноважень, визначених ст. 41 КПК України, у кримінальному провадженні, відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню. Або ж у кримінальному провадженні вже здобуто інформацію про вчинення злочину конкретною особою (особами) шляхом проведення інших видів НСРД і контроль за вчиненням злочину матиме вирішальне значення у документуванні злочинної діяльності конкретної особи (осіб) та результати його проведення матимуть значення прямого доказу.

Одним із проблемних питань, з яким прокурор стикається на практиці при прийнятті рішення про проведення контролю за вчиненням злочину є джерело походження інформації про вчинене кримінальне правопорушення та про особу (осіб), місце або річ, щодо яких проводиться НСРД, а також відомостей про особу (осіб), яка буде проводити НСРД.

Як відомо, оперативний підрозділ може бути залучений до проведення досудового розслідування слідчим, прокурором на підставі доручення. Під час виконання доручень слідчого, прокурора співробітник оперативного підрозділу користується повноваженнями слідчого. Співробітники оперативних підрозділів (крім підрозділу детективів, підрозділу внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України) не

мають права здійснювати процесуальні дії у кримінальному провадженні за власною ініціативою або звертатися з клопотаннями до слідчого судді чи прокурора. Зазначене узгоджується із практикою Верховного Суду, яка викладена у Постанові від 03.12.2019 Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду (справа № 676/7748/14-к), відповідно до якої, результати проведення НСРД були визнані судом недопустимими доказами через відсутність доручення прокурора або слідчого оперативному підрозділу, який фактично без передбаченого законом дозволу самостійно проводив ці слідчі дії [8]. Прокурор при прийнятті рішення про проведення НСРД у формі контролю за вчиненням злочину повинен чітко зазначити, кому він доручає її провести [7].

Разом з тим, КПК України чітко не визначено, чи повинно бути постановою прокурора доручено проведення цього виду НСРД слідчому, який проводить досудове розслідування, чи оперативному підрозділу. Чи достатнім буде зазначити у постанові про доручення на проведення НСРД оперативному підрозділу, чи необхідно крім постанови виносити окреме доручення в порядку ст.ст. 36, 41 КПК України. На вказані недоліки, які були допущені в ході проведення досудового розслідування при прийнятті рішень про проведення контролю за вчиненням злочину вказано в окремих правових висновках Верховного Суду.

Так, у Постанові від 06.11.2019 Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду (справа № 748/3070/15-к) зазначено, що суд першої інстанції, проаналізувавши постанову прокурора про проведення контролю за вчиненням злочину, які були відкриті стороні захисту та долучені стороною обвинувачення до матеріалів судової справи лише на стадії судового розгляду, вірно встановив відсутність у них відомостей про конкретних осіб, які будуть проводити НСРД. Натомість, в постанові міститься вказівка щодо доручення проведення оперативної закупки особі, яка буде підібрана працівниками оперативного підрозділу, що не відповідає вимогам п. 5 ч. 1 ст. 251 КПК України. [8].

У Постанові від 05.11.2019 Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду (справа № 344/11299/15-к) міститься правовий висновок про очевидну недопустимість доказів, отриманих внаслідок НСРД – контролю за вчиненням злочину, які проводились неуповноваженою на те особою. Так, у відповідній постанові прокурора зазначалось, що дозвіл на проведення негласних слідчих (розшукових) дій – контроль за вчиненням злочину, шляхом оперативної закупки психотропної речовини, надано слідчому, а не оперативному працівнику, який фактично проводив ці негласні слідчі (розшукові) дії [9].

Переважно прокурор черпає відомості, необхідні для прийняття рішення про проведення контролю за вчиненням злочину, із декількох джерел, найчастіше із рапорту працівника оперативного підрозділу або слідчого, із вже здобутих доказів у кримінальному провадженні гласним шляхом та із уже проведених НСРД.

На практиці часто виникають питання, пов'язані із перевіркою відомостей, викладених у рапортах оперативних підрозділів, оскільки прокурор не наділений повноваженнями вникати в способи і методи оперативної діяльності, а також не є суб'єктом, який наділений повноваженнями проводити НСРД, що в окремих випадках унеможлиблює здійснення перевірки отриманої від оперативних підрозділів інформації.

Так, у Постанові від 17.05.2018 Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду (Справа № 544/673/13-к) зазначено, що особа, яка була залучена до проведення НСРД, на момент його проведення була засуджена за вчинення схожого злочину, що, на думку суду, могло свідчити про її можливу залежність від правоохоронних органів, внаслідок чого результати цих НСРД були визнані судом недопустимими доказами [10].

Зазначені висновки у судовій практиці можуть свідчити саме про недостатню поінформованість прокурора про вказані факти під час прийняття ним рішення про проведення контролю за вчиненням злочину у зв'язку із ненаданням таких відомостей опе-

ративним підрозділом, що здійснює супровід у кримінальному провадженні, та відсутністю у прокурора можливості перевірити особу, яка залучається до проведення НСРД, оскільки, здебільшого, її анкетні дані змінено (легендовано).

Висновки. Враховуючи вищенаведену усталену судову практику, зокрема, щодо визнання результатів проведення НСРД недопустимими доказами, внаслідок істотного порушення вимог КПК України в ході досудового розслідування, доцільно внести деякі зміни в статті кримінального процесуального закону, що регулюють проведення контролю за вчиненням злочину, зокрема, передбачити можливість надання дозволу на проведення цієї слідчої дії слідчому судді, у таких випадках, коли одночасно на одну особу береться комплекс НСРД. Крім цього, на законодавчому рівні визначити, якими саме підставами повинен керуватись прокурор при прийнятті цього рішення, тобто зазначити, з якого документа прокурор повинен отримати інформацію про обставини, які свідчать про відсутність під час НСРД про-

кування особи на вчинення злочину; про необхідність застосування спеціальних імітаційних засобів; відомості про особу (осіб), місце або річ, щодо яких проводитиметься негласна слідча (розшукова) дія; початок, тривалість і мету негласної слідчої (розшукової) дії; відомості про особу (осіб), яка буде проводити негласну слідчу (розшукову) дію.

Також необхідно удосконалити Інструкцію про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні (далі – Інструкція), у якій чітко не вказано, на підставі якого документа (документів) прокурор повинен прийняти рішення про наявність чи відсутність підстав для проведення НСРД – контролю за вчиненням злочину. В Інструкції згадується лише, що прокурором вивчаються матеріали кримінального провадження, які є підставою для прийняття рішення про погодження клопотання, однак чітко не зазначено, які саме документи, хоча б орієнтовний їх перелік, можуть містити відомості про приводи і підстави для проведення НСРД.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення 15.07.2024).
2. Постанова Верховного Суду від 07.10.2020, справа № 628/3400/15. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92173713>.
3. Постанова Верховного Суду від 07.06.2018, справа № 604/1071/14-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/74630432>.
4. Постанова Верховного суду від 01.12.2020, справа № 750/9145/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/932684696>.
5. Постанова Верховного Суду від 22.11.2018, справа № 263/6618/15-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/78297744>.
6. Постанова Верховного Суду від 01.07.2020, справа № 643/10749/14-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/90169252>.
7. Постанова Верховного Суду від 03.12.2019, справа № 676/7748/14-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/86505793>.
8. Постанова Верховного Суду від 06.11.2019, справа № 748/3070/15-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85443430>.
9. Постанова Верховного Суду від 05.11.2019, справа № 344/11299/15-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85743614>.
10. Постанова Верховного Суду від 17.05.2018, справа № 544/673/13-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/74158361>.

References:

1. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 13.04. 2012. № 4651-VI. [Criminal Procedure Code of Ukraine of 13.04.2012 № 4651-VI]. Retrieved from: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> [in Ukrainian].

2. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 07.10.2020, sprava № 628/3400/15. [Supreme Court Resolution of 07.10.2020 in case № 628/3400/15]. Retrieved from: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92173713> [in Ukrainian].
3. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 07.06.2018, sprava № 604/1071/14-k. [Supreme Court Resolution of 07.06.2018 in case № 604/1071/14-k]. Retrieved from: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/74630432> [in Ukrainian].
4. Postanova Verkhovnoho sudu vid 01.12.2020, sprava № 750/9145/18. [Supreme Court Resolution of 01.12.2020 in case № 750/9145/18]. Retrieved from: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/932684696> [in Ukrainian].
5. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 22.11.2018, sprava № 263/6618/15-k. [Supreme Court Resolution of 22.11.2018 in case № 263/6618/15-k]. Retrieved from: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/78297744> [in Ukrainian].
6. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 01.07.2020, sprava № 643/10749/14-k. [Supreme Court Resolution of 01.07.2020 in case № 643/10749/14-k]. Retrieved from: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/90169252> [in Ukrainian].
7. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 03.12.2019, sprava № 676/7748/14-k. [Supreme Court Resolution of 03.12.2019 in case № 676/7748/14-k]. Retrieved from: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/86505793> [in Ukrainian].
8. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 06.11.2019, sprava № 748/3070/15-k. [Supreme Court Resolution of 06.11.2019 in case № 748/3070/15-k]. Retrieved from: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85443430> [in Ukrainian].
9. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 05.11.2019, sprava № 344/11299/15-k. [Supreme Court Resolution of 05.11.2019 in case № 344/11299/15-k.]. Retrieved from: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85743614> [in Ukrainian].
10. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 17.05.2018, sprava № 544/673/13-k [Supreme Court Resolution of 17.05.2018 in case № 544/673/13-k]. Retrieved from: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/74158361> [in Ukrainian].